

SkyVenture Colorado â€“ RW minicamp 2007

Postřemy a dojmy z tunelovřho RW trřninku pro naprostř zařiteřnřky. Nechybřl pot, krev ani slzy...

Prřice v softwarovř firmř mř; svř vřhody i nevřhody - dala by se o nich napsat celř knřřka. Jednou z přřjemnřjřch vřhod jsou sluřebnř cesty na zřpadnř pobřeřř USA s mořnostř- mezipřřistřnř- dle vlastnřho vřbřru. Jasnřj volba na stop-over tak padla na Denver v Coloradu, kde majř- tunel s velmi pohodovou atmosřrou a přřřtelskřmi cenami. Slovo dalo slovo, e-mail dal e-mail a uřř jsem se mohl třřit na dva dny RW kurzu v tunelu zakonřenř kouřovanřmi seskoky na horskř dropzonř Mile-Hi (jak nřřzev napovřdř, runway je 1600 metrř nad mořřem a do tradiřch 13,500 ft AGL, nařřich 4000 m, se chodř- s kyslřkem - přředstavte si pro srovnřnř- seskok z 6 km na Snřřku).

Cesta z proslunřnř

Kalifornie zmřtanř lesnřmi pořřřy probřhla bez vřřjřch incidentř, upgrade nebyl u United Airlines problřm a jedinř přřekvapenř- si tak přřřpravit pořřasř-. Zatřmco rřřno v San Franciscu bylo nřřjakřřch osm, devřř stupřř, v poledne uřř denverskř slunřřko přřknř přřlilo - 23 stupřř koncem řřřna na horřřch, to je na nařř pomřř nřřco hodnř neobvyklřho. Ubytoval jsem se v hotelu přřř minut od tunelu (byl vybavenř bazřnem a masřřnř- vřřřivkou, cořř se ukřřjalo jako klřřovřj vřřhoda pro svalovou regeneraci) a vyrazil Iřřtat.

Uřř přřř vstupu do dveřřmř sleřna

z obsluhy lehce přřřekvapila, kdyřř se hned ptala, jestli jsem ten Lukřřj, co tu mřř rezervaci na coaching. Teprve přřř pohledu na typicky zakulacenř americkř rodinky, kterř řřekaly na svřř prvň let, mi dořřlo, jak přřřřila na to, řře zrovna Jřř u nich budu přřřřř-řřř dva dny peřřenř vařřenř. Jeřřtřř jsem se pozdravil s Danem, kterř mřř uřřil přřřed AFF zřřklady volnřho přřřdu, a uřř si mřř přřřbral Derek (bodyflight instructor supervisor, USPA AFFI, 3000+ seskokř, aktivň- BASE jumper). Sedli jsme si do uřřebny a probrali, co vlastnřř od kurzu ořřekřřřřim, kolik mřřim naskřřřno a přřřidali přřř veselřřch historek. Cřř trřninku byl v zřřsadř jasňř - řřřko jsem si dodřřlal třřřden přřřed odletem, takřře jsem se chtřřl hlavnřř nauřřit mantu a vyzkouřřet si řřřnř zřřklady RW2.

Po dohodřř jsme vřřnovali prvň- den

(nřřco přřřes 40 minut) sprřřvnřř pozici rukou, nřřřcviku otřřřek pomocř- nohou, bořřnřch skluzřř a obecnřř stabilitř. Prvň- dvacetiminutovřř blok (rozdřřlenřř na dvouapřřř minutovřř sloty) jsme Iřřřali krřřice po poledni, kdy kromřř nřřřs v tunelu vřřbec nikdo nebyl a ani neprobřřhala vřřřuka veřřřejnosti, takřře se mi kromřř Dereka vřřnovali jeřřřřř dalřřř- instruktořřř. Fungovalo to takhle - prvň- slot jsem odlřřřal v klasickř poloze na břřřře a moc se mi nechtřřřlo dřřř ruce pod sebe, břřřhem

den ráno sice záda trochu bolela, ale po dalším ranním rozvíjení a bazénu jsem ani nevzdal, a je jsem v jakém tunelu byl. Svalovou regeneraci po tréninku opravdu nepodceňte, protože bez ní bych tě nemohl v pohodě sedět v letadle a psát tenhle příspěvek (jarní trénink jsem částečně ještě týden dny potom).

Na zájtku druhého dne, kdy už byly na zadní gripy a zranění, jsme v úvodu prošli videa z předchozího dne a zjistili jsme dvě nepříjemnosti. I když jsem měl lokty dole, hodně jsem natahoval ruce a nemohl bych se tak dostat dost blízko k parafistikovi, ale co bylo horší - nedal jsem otáčky podvědomě, byl jsem hodně ztuhlý a neustále nad pohyby přeměňoval. Hledali jsme proto zprvu, jak v cviku nějak odlehčit, abych se srovnal a uklidnil. Nakonec pomohlo zrcadlo uprostřed jedné ze stěn tunelu. Na smluvených signálech jsem se vždycky k zrcadlu otočil, uklidnil se, srovnal ruce, udal si práci otáček nebo vyzkoušel nějakou blbinu a vrátil se k tréninku.

Ten zápal nácvikem správného očního kontaktu. Derek držel zářsadu, a se nemám fixovat oči na gripy, ale neustále se držel parafistikovi do očí. Lehko se to dělá, ale téměř dříve. Přímé opposite nebo sidebodies to bylo, ale držel compressed nebo cat a koukat přímě tom přímě rameno, na to jsem si zvykal hodně dlouho. Potom příměly na zadu téměř jedestky na všechny strany. Nejdříve ve klasiky, kdy jsem se po každém z nich chytal rukou stojícího instruktora (cituji ještě moc daleko, musím se to cítit blízko u mě", ještě předtím jsi moc daleko, musím být blízko", a ještě nevědí, a se nemám integrovat, kdybys měl mě kopnout, tak ti uhnu", a ještě nevědí, a se mi rozbil bradu, krev kervám prostě patřím). Potom chycen jednou rukou, téměř jedestka kombinovaně s bočním skluzem a chycen druhou rukou. Další v předadí (bez chytání) téměř jedestky s bočním skluzem a stoupáním/klesáním a potom stoosmdestky s bočním skluzem přímě parafistika.

{youtube}CjAEyUUpn5U{/youtube}

Protože mi hlava přestala brát složitější cviky, rozhodli jsme se trochu zpomalit a rozdělili zbytek cvičení - a na včasně blok. Pro zpevnění jsem do další desetiminutovky nafasoval freestyle kombinací a zkoušel polohu na zádech. Po pár minutách se všichni shodli, a ze mě freestyle nikdy nebude a já se šel zase převlékat. Na zadu příměly tréninky grip. Na plastickou tabulku za sklem jsme si rozepsali práci cvičení a Derek jenom operativně ukazoval, co budeme v kterém slotu držet. Ruce už mi celkem fungovaly a vzdušnost jsem jak tak držel, ale přímě compressed 180 compressed, sidebodies 90 sidebodies jsem začal vytahovat. Takže pauza a zranění - nácvik podání nohou (vždy jsem musel podat nohy ve správně v polovinu Derekovi těsně k rukám, udal 360, najít Dereka, který mezi těmi schválně odletěl kam jinam, a zase podat nohy) a hra na tagovací babu (tj. nahánět v mantlu instruktora po tunelu a rychle se dotýkat měst na stěnách, které označím - buď rukou, nebo nohou). Potom ještě nějaké blbosti před zrcadlem, látkám - s rukama za zády, s jednou nebo druhou rukou nataženou nebo pod sebou atd.

Když jsme dolétali a spořádkovali, tak jsme zjistili, že mi je třeba nkolik minut zbýt. Protože má je třeba čekal na posledních chvíli pářikoupení dvacetiminutový blok s Travisem z Mile-Hi Mayhem, se kterým jsme měli druhý den skákat, zeptali se mě instruktoři, jestli by mi nevadilo si s nimi jen tak zalátat, než se dokončí instrukční jednorázová skupinky turistů. Právě kvůli takové pohodové atmosféře mě jsem tunel v Coloradu rád - čekal nikdo nepořádkoval a my si stádky dali sloty tak, jak jsme zrovna chtěli. Dále ležít bylo bavit diváky i sebe. S Bradem, kterým už - freefly a RW v životě nedělal, jsme pro srandu zkoušeli blok 7 (cog). Bylo to hodně zajímavé, protože jsme si oba tukani brali vzduch a museli se domlouvat pářím - mo v tunelu. Zaplať pářím za ten tržní stability.

Opoledne se pomalu chýlilo ke konci, když dorazil Travis. Na je třeba lesně dispozice byly ve značně disproporci (oba dva máme kolem metru osmdesát, ale Travis o čtyřicet kilo víc), takže jsem vyřadil z řady a Travis si šel pářím hodně volnou kombinací. To byla taktická chyba, která se projevila hned pářím prvním slotu, kdy jsme dělali boční skluzy pářím sebe. Pářím rychlosti nad 200 si Travis v pohodě poletoval, ale já ležím na sání a marně gestikuloval, ať obsluha zvedne výškon. Nakonec jsem si musel pomoci sám a nějak to nastoupat, ale pářím rkrájit jsem najs nepářím - jemně sklápnu k sobě, zvláště pářím stoosmdesátkách. Po dvou a pářím minutách jsem měl sedět na obě ruce, naražená šebra, vyražená dech a značně pořádkem ego. Do druhého slotu pářím kl Travis kombinací a šli jsme na výšrazně vyřadil rychlost - tentokrát jenom vyřadil a naháněl se po tunelu. To se zas projevil opačně - nahoru to šlo dobře, ale dolů moc ne. V dalších slotech už jsme konečně začali dělat jak gripy a zkusili i cog, ale bylo hrozně moc znát, že já mám s rychlostí co dělat a Travis není - tunelová instruktor - pářím bod jsme udělali, ale tak jsme se vyleli po sobě, kopali se, strkali a vbec (nutno podotknout, že hlavně po našich chybách, které chudě Travis nestačil vychytat). Byla to každopádně zajímavá zkušenost a mám takový pocit, že podobně by to vypadalo i pářím skutečném seskoku (nedělám si iluze, že bych tam šel jeden bod za druhým jako ke konci tržníku s Derekem).

Naneštěstí pářím věer studeně fronta, která už ním skákal - m pláňm pářím - trž. Travis nejdříve - v odvolal pláňnovaný BASE jump z 300 metrů antény (škoda, ground crew u BASE jsem je nikdy nedělal), potom odvolal i ranně skákal - z balíku (ground crew u balíku by tak byla moje premiéra) a když jsme druhý den dopoledne dorazili na Mile-Hi, byl nad letišťm pářím - krov šedivých mraků. Ottera ani nenahodili, King Air byl zrovna na rekonstrukci v hangáru (montovali do něj lavice po vzoru PACu) a jedině, co by v takovém případě šlo do vzduchu, byla Cessna 206ka na nářku. Tedy nářku - maximum, kam byl pilot kvůli obládnosti ochoten jít, bylo 2500 stop, to znamená kolem 800 metrů. Zdravě rozum zvěřil a adrenalin se nekonal. Má - stně - instruktoři ze mě akoráit vyřadil historiky o skákal - AFF z Mi-8 a An-2, na oplátku nabídl pozváně - na jarně boogie v Moab nebo tunelová tržní s Arizona Airspeed a kolem třetě hodiny jsme to vřadil odpískali. Nemusím snad ani dodávat, že když už jsme byli vřadil kolem čtvrtě zase v Denveru, tak nebyl na obloze ani mráček.

Je na se bilancovat. Za dva dny jsem odlétal bez pářím minut rovně dvě hodiny, což s pářím estávkami, školěm na suchu, rozbořem videa a pokecem s instruktory pářím edstavovalo tržní od řadna do věera. Cena za hodinu létání - včetně - voache - ním pářím esně 700 dolarů

(necelá 1/2 ch 14 tisíc Kč) a hotel se skvělou 1/2m servisem i zázemím 80 dolarů za noc, což není vůbec špatná věc - zvlášť když nebylo nutné mějit 1/2 dajů za letenku. A jestli jsem se něco naučil? Jednu věc určitě - nebudu moct skákat vysněnými tyčemi, šeky má je spousta modřin, potu a krve...